

ת"ד 5607/06/12 - מדינת ישראל נגד ישי (דוד) גרינברג

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 5607-06-12 מדינת ישראל נ' גרינברג(אסיר) 10 יוני 2015

לפני כבוד השופט דן סעדון
1 מדינת ישראל

נגד

1 ישי (דוד) גרינברג (אסיר) ע"י עו"ד ארז
רופא

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות של עקיפה על קו הפרדה רצוף, עקיפה בדרך לא פנויה ונהיגה בקלות ראש שגרמה חבלות של ממש. על פי הקביעות בהכרעת הדין נהג הנאשם באופנוע ביום 25.5.11 סמוך לשעה 02.45 ברחוב 2040 בת"א כאשר מאחוריו יושב חברו ישראל דוידוב (להלן: "ישראל"). הנאשם, כך על פי הקביעה בהכרעת הדין, סטה שמאלה ממסלול נסיעתו תוך חציית קו הפרדה לבן רצוף, אל הנתיב הנגדי והתנגש בכלי רכב (להלן: "התאונה"). כתוצאה מהתאונה נחבל הנאשם חבלות של ממש (פריקת כתף ימין) וכן ישראל (שברים, חבלה טחולית וכלייתית קשה בעקבותיהם עבר ניתוח לכריתת טחול וכליה שמאלית). במסגרת הכרעת הדין נקבע כי "מעבר על פני קו הפרדה רצוף לצורך עקיפה בחשיכה מהווה ללא ספק נהיגה ברף רשלנות גבוהה המאפשר לסווגה כנהיגה בקלות ראש וזו גרמה כאמור לחבלות של ממש לנאשם ולמר דוידוב". יצוין כי בהכרעת הדין לא נקטתי עמדה - הואיל ולא היה הכרח בכך לצורך הרשעת הנאשם במיוחד לו - בשאלה אם אירעה התנגשות חזיתית בין אופנוע הנאשם לאופנועו של הנפגע העיקרי בתאונה, מר רמי ממתתיהו.

עיקר טיעוני הצדדים

2. בטיעוני המאשימה לעונש הודגש אופיין הקשה של החבלות שנגרמו בעטיה התאונה. כמו כן, צוין כי הנאשם אווז ברישיון נהיגה משנת 98' ומאז צבר 20 הרשעות קודמות בעבירות שונות, חלקן חמורות, ובהן עבירות של אי ציות להוראות שוטר, נהיגה עם רישיון בלתי תקף לסוג הרכב, נהיגה בקלות ראש (שנת 2006) וכן נהיגה בזמן פסילה (בשנת 2008). לנאשם גם עבר פלילי עשיר הכולל עבירות של החזקת סכין, איומים, עבירות רכוש, אלימות מסוג תקיפה, שבל"ר ונטישה. המאשימה טוענת כי מתחם העונש לעבירות בהן הורשע הנאשם נע בין 3 חודשי מאסר בפועל ל- 9 חודשי מאסר בפועל לצד תקופה ממושכת ומרכיבי ענישה נוספים. המאשימה מפנה בהקשר זה לרע"פ 2564/12 קרני נ' מדינת ישראל (מיום 24.6.12) ורע"פ 3764/05 בן זויה נ' מדינת ישראל (21.4.05). עוד נאמר כי מכיוון שהנאשם בשום שלב לא נטל אחריות על מעשיו ובחר לנהל את הליך ההוכחות עד תום, אין הוא זכאי בגדר גזר הדין ל"הנחה" העשויה להינתן למי אשר מכה על חטא ונוטל אחריות על מעשיו.

עמוד 1

3. ב"כ הנאשם מצדו טוען כי הנאשם שומר על אורח חיים חוקי וכי עבר הפלילי הוא ישן. עוד נאמר כי ניתן לראות מגיליון ההרשעות בתעבורה כי ככלל הנאשם מציית לחוקי התנועה. עוד נאמר כי אין מדובר במקרה בו יש לעתור לענישה של מאסר או אף מאסר מותנה שכן " גם אם הייתה רשלנות, המידה הייתה נמוכה וגם לא בנסיבות של האיש שב- 6 השנים האחרונות מתפקד בצורה ראויה. ההגנה הציגה לעיונה פסיקה התומכת לשיטתה בעמדה לפיה גם במקרים חמורים יותר מן המקרה שלפני לא הוטלו על נאשמים שהורשעו עונשי מאסר.

4. כאמור, לבקשת ההגנה חיבר שירות המבחן תסקיר לעניין העונש. שירות המבחן התרשם כי הגם שהנאשם הודה בביצוע המיוחס לו הוא מתקשה ליטול אחריות על התנהלותו והשלכותיה. הנאשם בחר לייחס את קרות התאונה לתנאי ראות לקויים שהיו במקום. עם זאת, נטל אחריות על בחירתו לנהוג ללא תעודת ביטוח. התרשמותו הכללית של שירות המבחן מן הנאשם היא, בין היתר, לקיומו של קושי אצל הנאשם לגלות אחריות למעשיו ובחירותיו והיעדר יכולת לבחון דפוסים בעייתיים בהתנהגותו. כמו כן התרשם שירות המבחן מקיומם של "דפוסי נהיגה בעייתיים וסביב עמידה בצווים והיענות לחוקים בתחום התעבורה. בסיכומי של תסקיר, בא שירות המבחן בהמלצה להטיל על הנאשם "ענישה קונקרטיה הרתעתית שעשויה לחבר אותו לחומרה ולסיכון בהתנהלותו ולאחריותו".

דין

5. תיקון 113 לחוק העונשין קובע כי העיקרון המנחה בענישה הוא עיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו למידת אשמו של הנאשם ומידת וסוג העונש שיוטל עליו. לצורך גזירת הדין, יש צורך תחילה לקבוע את מתחם העונש ההולם לעבירות בהן הורשע הנאשם. לצורך כך יש לבחון את (1) הערך החברתי שנפגע מן העבירה ומידת הפגיעה בו; (2) מדיניות הענישה הנהוגה; (3) נסיבות המתייחסות למעשה העבירה הקונקרטי.

6. העבירות בהן הורשע הנאשם מבקשות להגן על הערכים של קדושת החיים ושלמות הגוף. האיסור על עקיפה תוך חציית קו הפרדה לבן נועדה למנוע תאונות דרכים שגבו קורבנות רבים וגרמו לנפגעים הנושאים מדי יום את צלקות התאונה על גופם. במקרה שלפני לא קופחו חיים, למרבה המזל, אך כפי שצוין הן הנאשם והן ישראל שרכב אתו נפגעו חבלות של ממש, בדגש על החבלות הקשות שנחבל ישראל שנאלץ לעבור עקב התאונה ניתוח להסרת טחול וכליה (!!). על כן ניתן לקבוע כי הפגיעה בערך המוגן בעבירות היא פגיעה משמעותית, אם כי לא מקסימלית.

7. בעפת (ת"א) 33756-02-13 אמין טאהא נ' מדינת ישראל (7.3.13) נדון מי שסטה ממסלול נסיעתו ופגע קשות בהולכת רגל וגרם לה להיות נתמכת על כיסא גלגלים לעונש של 9 חודשי מאסר ו- 7 שנות פסילה וכן רכיבי ענישה נוספים. ראוי להדגיש כי באותה פרשה נקבע כי הנאשם סטה ממסלול נסיעתו עקב "חוסר ריכוז" ולא נקבע כי מדובר בסטייה מכוונת. בעפ"ת (חי') 27014-01-14 אנטולי מיכאילוב נ' מדינת ישראל (23.3.14) קבע בית המשפט המחוזי מתחם ענישה של בין מספר חודשי מאסר בפועל לבין שנת מאסר בפועל למי שנכנס לצומת כאשר האור האדום ברמזור דלק למשך מספר שניות וגרם לתאונה שכתוצאה ממנה נגרמה לנפגע פגיעה פיזית רב מערכתית שהותירה אותו מוגבל שכלית ופיזית ונזקק לסיוע. הצד השווה בין עניינו לבין פרשה זו הוא רמת הרשלנות הגבוהה ביותר שהפגינו הנאשמים בשתי הפרשות. השוני בין עניינו לבין 2 פסקי הדין הנזכרים הוא בהיקף וחומרת

החבלות ולעניין זה ראוי כמובן לתת משקל בעת קביעת מקומו של הנאשם במסגרת המתחם.

כחלק ממדיניות הענישה ראוי לציין כי בית המשפט העליון קורא זה שנים להחמרת הענישה על נהגים הגורמים לתאונות דרכים בה נפגעים אנשים ומקפחים חייהם. כך, נפסק למשל כי "אמצעי המלחמה בתאונות הדרכים הם מגוונים, ואינם מצטמצמים לשכלול האמצעים הפיזיים הקשורים בנהיגה על דרך שיפורים ברשת הכבישים או להגברת הפיקוח ואכיפת החוק במרחבי הארץ. עיקרם, בראש ובראשונה, בהפעלת אמצעי חינוך והסברה שתכליתם להגביר את המודעות לחשיבות הרבה שבשמירה על תרבות נהיגה ולהפנים את החובה לכבד את חיי ושלומם של הזולת. עם אמצעי המלחמה בתאונות הדרכים נמנית גם מדיניות הענישה של עברייני תעבורה הננקטת בבתי-המשפט, ובייחוד הענישה המתייחסת לתאונות קטלניות המקפדות חיי אדם או אלה הגורמות נזק גוף. על מדיניות הענישה כאמור להשתלב בשאר האמצעים הננקטים להשגת מטרה עליונה בחשיבותה - השלטת סדר, משמעת וכיבוד כללי החוק בנהיגה על הכביש למען שמירה על חיי אדם ושלמות גופם. על הצורך בגישה ענשית מחמירה כלפי אלה הפוגעים בבטיחות התנועה בדרכים עמד בית-משפט זה פעמים רבות במהלך השנים." (ע"פ 8382/03 חילף נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2) 139).

לעניין רמת הרשלנות כבר נפסק כי "אין ספק, כי יציאה לעקיפה במקום בו נאסרה העקיפה, כאשר במקום מצוי קו הפרדה לבן, ושעה ששדה הראיה בהמשך הדרך חסום על ידי תנאי הדרך, מהווה משום נהיגה רשלנית, הנכנסת לגדרה של "רשלנות רבתי". ברי כי כל נהג סביר לא היה נוהג כך. במצב דברים זה, נוטל על עצמו הנהג העוקף בתנאים אלה, סיכון ברור, כי בהמשך הדרך תגיח מכונית, הנוסעת כשפניה אליו - כאשר לו לא יהא מוצא של הימלטות מהתנגשות חזיתית. נהיגה במצב מעין זה, יוצרת חזקה על הנאשם, כי היה מודע לסיכון שבנהיגתו, ולפחות נהג מתוך תקווה כי הסיכון לא יתממש והוא יצא בשלום מנהיגה זו. [ראה ע"פ 5910/94, ברקוביץ נ' מדינת ישראל, פ"ד מט [5] 353, 357 [1996]]. כמו כן נקבע בעניין זה כי נהג העוקף רכב הנע לפניו, תוך חציית קו הפרדה לבן, האוסר על עקיפה, כאשר שדה הראיה מוגבל, נוהג בפזיזות. שכן, חזקה עליו כי צפה את הנולד. שכן, נהג הנג דרך ראשית, בה נאסרה העקיפה, לא יכול לחשוב כי הדרך לכל אורכה תהא פנויה, שעה שטווח הראיה מוגבל, באופן המונע ממנו לראות כלי רכב הבא מולו (ע"פ 419/68, מדינת ישראל נ' זאב רפאל, פ"ד כב [2] 749 בעמ' 755 - 754 [1968]).

8. כאמור לעיל, ובהתייחס למקרה הקונקרטי ביצע הנאשם סטייה מקו הפרדה רצוף, כאשר מאחוריו יושב ישראל המורכב על האופנוע וכל זאת בשעת לילה אל הנהיג הנגדי ושם התנגש ברכב. כפי שצוין כבר בהכרעת הדין, מדובר ברשלנות ברף הגבוה ביותר, וודאי גבוה יותר מדרגת הרשלנות שהוצגה בפסקי הדין עליהם מבוססים טיעוני ההגנה לעונש.

לאור האמור אני קובע כי במקרה שלפני נע מתחם העונש בין עונש של מאסר קצר בין 2-3 חודשים אשר יכול יורוצה בעבודות שירות לבין מאסר של 9-12 חודשים בקצהו הגבוה של המתחם, פסילה ממושכת הנעה בין 10 חודשים עד לפסילה בת מספר שנים, פסילה על תנאי, קנס ומאסר מותנה.

9. לעניין מקומו של הנאשם במתחם שהוצג ראוי להזכיר את עברו הפלילי העשיר, את העובדה שגם עברו התעבורתי איננו קל, ראוי להזכיר כי הנאשם מעולם לא נטל אחריות על האירוע, לא תוך ניהול ההוכחות ואף לא לאחר מתן הכרעת הדין כאשר רואיין על ידי שירות המבחן. יש להזכיר גם את הערכת שירות המבחן כי לנאשם "דפוסי נהיגה בעייתיים וסביב עמידה בצווים והיענות לחוקים בתחום התעבורה", להמלצת שירות המבחן להטיל על הנאשם "ענישה קונקרטיה הרתעתית שעשויה לחבר אותו לחומרה ולסיכון בהתנהלותו ולאחריותו". מנגד ראוי לזכור כי המעורב כפי הנראה מחל לנאשם ואף העיד במסגרת פרשת ההגנה לטובת הנאשם.

10. לאור כל האמור לעיל, ובהתחשב במכלול השיקולים הצריכים לעניין ובמתחם הענישה שהוצג לעיל, אני מוצא להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר בפועל למשך 6 חודשים וזאת במצטבר לכל תקופת מאסר או מעצר שאותה מרצה הנאשם.
- ב. מאסר מותנה בן 7 חודשים למשך 3 שנים על עבירה של נהיגה ברשלנות או בקלות ראש הגורמת חבלה או חבלה של ממש.
- ג. פסילה בת 20 חודשים מלקבל או להחזיק ברישיון נהיגה.
- ד. פסילה מותנית בת 12 חודשים ל- 3 שנים על עבירות של נהיגה ברשלנות או בקלות ראש הגורמת חבלה או חבלה של ממש.
- ה. בנסיבות המקרה והואיל והטלתי על הנאשם עונש מאסר, לא מצאתי להטיל עליו גם קנס.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ג סיוון תשע"ה, 10 יוני 2015, במעמד הנוכחים

שם קלדנית: